

Proletaris de tots els països, uniu-vos! Proletaris, pobles i nacions oprimides de tot el món uniu-vos!

Avant!

Organ del Comitè Nacional de Catalunya del Partit del Treball d'Espanya

ANY 2. NUM. 6

5 de gener de 1976

10 pts.

LA FARSA DEMOCRÀTICA I LES TASQUES DEL POBLE

Juan Carlos ha nomenat el seu primer govern en el que predominen les posicions evolucionistes i que pretén iniciar un procés de reformes per arribar a una monarquia pseudodemocràtica, de la que volen excloure-ne les forces polítiques que més conseqüentment defensen els interessos de la classe obrera i el poble treballador. Sobre les seves intencions, les declaracions dels ministres de sa Majestat són molt concretes, com de

ia el sr. Fraga, "el comunismo nada tiene que esperar".

Naturalment, nosaltres res no esperem del sr. Fraga i de tots els "evolucionistes", d'un home que ha estat ministre de Franco i per tant participi de tots els seus crims i atropellaments. Perquè no són els polítics del règim de Franco, ni tots els que ara es declaren demòcrates i socialistes els qui han de decidir les forces po-

lítiques que participin en la vida del país, sinó que és el poble qui ho decidirà tant si li deixan fer-ho com si no.

Per aconseguir els seus objectius, els ministres del govern estableixen contactes amb partits polítics del que anomenen "oposició moderada" per arribar a acords que els permetin materialitzar la reforma del règim. L'acceptació de la monarquia de Juan Carlos és la

La classe obrera i les masses populars destruiran els últims reductes del feixisme i imposaran a les forces reaccionàries un Govern Democràtic.

sumari

- PROGRAMA ECONOMIC DEL GOVERN DEL REI _____ pág. 3
- COMUNICAT PUBLIC DE LA XII PERMANENT DE L'A.de C. ___ pág. 4
- REVISIO DEL PLA COMARCAL _____ pág. 6
- PROPERES ELECCIONS DE BATLIES ___ pág. 7
- MAFALDA, publicació del Moviment Democràtic de la Joventut ___ pág. 8
- CAMpanya 5.000.000 _____ pág. 8

condició necessària per a aquests acords, a partir de la qual poder iniciar el procés cap a "la seva democràcia". Recolzant d'una o altra forma la monarquia s'han manifestat personatges de la política com els del "Club Catalonia", el demo-cristià Antòn Canyelles i en Josep Andreu i Abelló, tot i que, això sí, posant-li com a condició que sigui evolucionista i democràtica. Però, pot ser democràtica una monarquia imposada al poble pel dictador Franco?

Malgrat les declaracions espectaculars d'alguns ministres, el govern del Rei no ha respost a qüestions tan importants com l'amnistia i l'elecció d'alcaldes, tal com desitjaven els reformistes. A la vegada Villar Mir, vicepresident per a assumptes econòmics, de clara davant les Cortes que els treballadors són els culpables de la crisi econòmica; mentrestant, continua la repressió feixista, detencions i tortures, sobre els pobles d'Espanya.

La diferència existent entre les paraules dels ministres i els fets del govern, les mateixes reformes, són una mostra de la gran fragilitat de la seva política, evidenciant la debilitat del govern

Ara bé, totes les reformes que es facin, no seran fruit de la voluntat del govern del Rei, sinó de la lluita de la classe obrera i de tots els pobles d'Espanya per aconseguir-les; ja que tant l'amnistia com la democratització dels Ajuntaments són de les reivindicacions,

entre d'altres, per les que més ha lluitat el poble.

Però totes aquestes reformes no responen a les exigències de democràcia de la classe obrera i de la majoria del poble. Ara, la democràcia són reivindicacions molt concretes:

- l'amnistia general per als presos i exiliats polítics.

- l'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- de manifestació i dret de vaga.

- el reconeixement del dret d'autodeterminació de Catalunya i mentre no s'exerceixi aquest dret el restabliment provisional de les institucions i principis configurats a l'Estatut de 1932.

- la formació d'un govern provisional democràtic a l'Estat espanyol, i la formació d'un govern de la Generalitat que garanteixin en el termini de temps més breu possible, unes eleccions a l'Assemblea Constituent on el poble decideixi la forma d'Estat i de govern que desitja.

Això és la democràcia i no pas totes les reformes que pretenen els "evolucionistes", que si de veritat la volguessin s'unirien al poble per aconseguir-la. Per aquesta democràcia, la classe obrera i amplis sectors del poble fa molt temps que lluiten, han portat a terme importants mobilitzacions el mes de desembre i continuen el combat. Per aquesta democràcia, tants camarades i antifeixistes, com JO

sep Mª Palomas, Miguel Jiménez Hinojosa i Tomàs Pardo, continuen omplint les presons d'Espanya. I per aconseguir-la, el Partit del Treball continuarà, sens dubte, amb més força i decisió el combat. En aquest sentit cridem a totes les forces que han lluitat contra el règim de Franco perquè continuïn fermament unides a la classe obrera i el poble, per enderrocar la dictadura monàrquica i conquerir l'autèntica democràcia.

En aquesta situació política s'ha celebrat la XII^a Comissió Permanente de l'Assemblea de Catalunya, que ha significat un avanç en la unitat combativa del poble, després de les importants mobilitzacions dels dies 11 i 14 de desembre. Però aquests avanços només es materialitzaran si la classe obrera de Catalunya és conscient del seu paper protagonista en la societat, de que de la seva fermesa i decisió depèn la necessària unitat de totes les forces autènticament democràtiques. En fi, que d'ella depèn que l'Assemblea de Catalunya sigui l'organisme de direcció i mobilització política del poble en el camí de la conquesta de la llibertat.

Per això, avui més que mai les forces democràtiques hem de treballar resultatment per l'Assemblea de Catalunya, IMPULSANT TOTES LES SEVES INICIATIVES I DESENVOLUPANT ELS SEUS ORGANISMES DE BASE, LES ASSEMBLES DEMOCRÀTIQUES.

AVANCEM EN LA PREPARACIO DE LA VAGA GENERAL POLITICA!

llibertat per a Josep Mª Palomas, Miguel Jiménez Hinojosa, Tomàs Pardo i tots els demòcrates empresonats!!

vé de la pàg. 3

bles del tipus d'estructura industrial i especulativa, de la manca d'indústria de base, de l'orientació d'enormes recursos del país cap a la fabricació d'automòbils, d'electrodomèstics, etc, tampoc és l'obra r. El nul desenvolupament de la investigació, la no utilització de tecnologies avançades que ens alliberin dels lligams amb l'imperialisme, la dura repressió de qualsevol protesta popular indiquen que el capitalisme, que a l'Estat espanyol presenta la seva cara més brutal, el feixisme, és el veritable i únic culpable de la crisi. Perquè l'exploatació que ha mantingut el règim feixista imposat per Franco, es manté gràcies a la repressió sistemàtica contra la classe obrera i el poble. Es re-

colza en la negació de les minimes llibertats per assegurar les ganàncies dels capitalistes i fer recaure el pes de la crisi únicament sobre la classe obrera i els sectors populars, reprimint tot moviment reivindicatiu.

Es segurament en aquestes situacions quan la perspectiva i la necessitat del socialisme es veuen més sent amb més força. Milions de persones no poden dependre de les "expectatives" de la burgesia; no podem permetre que es fabriqui el que més diners els doni i no el que més necessitem. Perquè el benefici d'uns quants no pot ser el far que guafi una societat.

Malgrat això, el camí per re-

la lluita per les llibertats democràtiques dins del sistema capitalista. Sota l'opressió feixista que pateix el nostre poble, la conquesta dels drets d'expressió, reunió, associació, ha de significar un important triomf de la classe obrera i les masses populars perquè aquests drets permeten d'afrontar en millors condicions la lluita contra l'exploatació.

Però no n'hi haurà prou, perquè mentre la burgesia continuï tenint el poder econòmic i polític, els pobres trobaran feina a les seves fàbriques, però com contestà C. Marx al XIX, també gràcies a ells, seguiran sent pobres, ells i els seus fills i la història s'arriba ja segles per a part del seu no-

PROGRAMA ECONOMIC DEL GOVERN DEL REI

Congelació de salaris
Puja general de preus
Augment dels ritmes de producció

por R. Camps

Fins al 1974 la burgesia monopolista espanyola ha viscut una època daurada d'obtenció i acumulació de grans beneficis gràcies a la brutal explotació de les masses treballadores.

Però avui, la crisi que va començar el 1974 ha entrat ja en el segon any i presagia un futur molt negre, fent perillar seriosament els interessos d'aquesta gran burgesia. L'augment de les mobilitzacions de la classe obrera i els sectors populars impedeix als monopolistes mantenir els seus increïbles beneficis utilitzant els mateixos mètodes d'explotació i repressió que han mantingut fins ara.

Per tant, la burgesia necessita noves formes, nous mètodes per evitar la bancarrota. I l'evolucionisme és la màscara amb la que avui intenta dissimular l'explotació.

El propi ministre, vicepresident per a assumptes econòmics, Villar Mir, indica molt clarament, com analitza l'"evolucionisme" capitalista la crisi. Segons Villar Mir: "y así en dos años de dificultades hemos consumido más de lo que hemos producido, hemos trabajado menos y no más como era necesario, hemos asistido a una carrera desmesurada entre los precios por un lado y sueldos y salarios

lutamente imposible para cualquier economía soportar elevaciones en los costes salariales del orden del 28% sin que las mismas se traduzcan en fuertes elevaciones de precios".

I, qui és el culpable, per al govern "evolucionista" del rei, de la crisi?

Els TREBALLADORS, és clar, amb la mania d'exigir augments de sou i que, a sobre, han treballat poc.

S'esperen per al gener noves lleis econòmiques concretes. De tota manera, no pensem que hi hagi marge d'equivocació sobre la forma en que tractaran de superar la crisi:

- frenar els salaris (evidentment, es mantindrà la congelació aprovada pel decret- llei.
- augment de la producció, intensificant ritmes de treball. Per tant, els aturs i vagues laborals seran considerats un atemptat social contra la nació...
- augment general de preus (ja des de començaments d'aquest mes han pujat les tarifes de transports, diaris...)
- ajuda fiscal a la inversió i per a alguns sectors en particular.
- en quant a la negociació de convenis, els empresaris tindran el recolze del govern per imposar les seves condicions als treballadors, obligant-los a firmar en uns termes que ignoren el real cost de la vida.

En què es diferencien aquestes mesures del que hagués fet un govern de Franco?

EN RES. Si alguna cosa és diferent és que els plantejaments són més clars, és el llenguatge d'un empresari cara a la pesseta. Ja no s'escuden en els pobles arabs que al pujar el preu del petroli ens estan destruint l'economia. Ara diuen: "en 1975 la inflació la hemos creado enteramente nosotros".

L'objectiu és clar: dominar al poble reprimint la seva lluita per descarregar sobre ell tot el pes de la crisi. Pretenent, a sobre, fer-nos creure que és pel nostre

tothom. En aquest punt no té límit la poca-vergonya de l'evolucionisme i es mostra tal com és: una solució per als empresaris, per als capitalistes.

Sense voler entrar en problemes tècnics, tothom sap que les estadístiques menys fiables del Instituto Nacional de Estadística són les de salaris fetes per mitjà d'enquestes, les evidents contradiccions de les quals han estat reconegudes pel propi Instituto. Allí s'afirma un augment de salari del 28%. Però ni una sola veu autoritzada en el camp econòmic ha estat capaç de ratificar-ho i menys encara n'hi ha hagut cap que s'hagi atrevit a afirmar l'aberració de que són els treballadors els culpables de la crisi per guanyar massa. En canvi, les publicacions estatals són incapaces de denunciar la triste realitat del nostre poble, el fet de que part de la crisi comencés a manifestar-se per l'escassa venda d'articles de consum, conseqüència directa de que "no hi han diners per comprar" les pujades de preus, sense que ningú sàpiga com, dels productes bàsics i els acomiadaments i sancions, conseqüència de les reivindicacions d'augment de sou dels treballadors.

Si intenten d'amagar la veritat és perquè el que avui està en crisi, el que no funciona, no és una o altra forma de mesures econòmiques. Avui és el propi capitalisme el que està en qüestió.

Qualsevol intent de solució que respecti el fonamental de l'estructura econòmica espanyola és a dir, el poder omnipotent dels monopolis, que afavoreixi únicament els interessos de la burgesia en general, animant-los a invertir HA DE PASSAR NECESSARIAMENT per garantir-los un mínim de beneficis; i això implica afavorir el capitalisme de mil formes diferents: a través d'impostos, congelant salaris, autoritzant pujades de preus, etc.

Enfront l'anàlisi del capitalisme evolucionista, el vertader culpable de ser deficitari en aliments, de la baixa productivitat del camp, de l'escassa utilització de fertilitzants i tècniques agràries adequades, no és la incompetència de la pagesia; els culpa

COMUNICAT PUBLIC

de la XII reunió de la COMISSIO PERMANENT

de l'ASSEMBLEA de CATALUNYA

REUNIDA la XII Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya acorda fer públic el següent comunicat:

La desaparició del darrer dictador feixista d'Europa ha provocat en el si del Règim el reequilibri de les seves forces amb una clara intenció continuista. Les polítiques pseudodemocràtiques i reformistes, condicionades pels darrers reductes ultres, configuren una maniobra "aperturista" que pretén amagar la perduració de les estructures autoritàries. Així, hem de denunciar la vigència del decret-lllei antiterrorista, la detenció i tortura de companys en lluita, les degradants condicions del règim penitenciari i la confirmació del processament de militars demòcrates. Ens sentim solidaris amb tots aquells que són objecte d'aquesta repressió.

Davant les aspiracions i necessitats populars, el Règim respon amb mesures com la congelació de salaris, un indult que ignora el clam popular per l'amnistia general política, el decret sobre "el uso de las lenguas regionales" burlesca de les aspiracions nacionals dels pobles basc, gallec i català

La submissió als interessos imperialistes té expressions tan clares com la venda del Sàhara, traïció a la lluita nacional del poble saharà encapçalada pel F. Polisario, que mostra com l'actual govern entén el dret d'autodeterminació dels pobles.

L'Assemblea de Catalunya, que en la seva X Comissió Permanent ja va expressar que "tota obertura atorgada és una obertura aconseguïda", reitera la seva voluntat de lluitar per la democràcia sense exclusions, pel retorn de la sobeïria al poble. Només el rebuig del continuisme i el revocament de les lleis fonamentals del franquisme i de tots els òrgans i institucions que l'han configurat o que intentin perpetuar-lo, és a dir, només la ruptura democràtica, pot ser l'inici del camí per a satisfer les exigències populars i nacionals.

Es amb aquesta convicció que l'Assemblea de Catalunya, des de la seva constitució el 7 de novembre de 1971, ha expressat la seva alternativa en quèstos termes:

"Nosaltres, catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques de diversos sectors de la població obrers, camperols, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

L'actual crisi del règim, de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobressortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini, però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

- 1.- La consecució de l'amnistia general dels presos i exiliats polítics.
- 2.- L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 3.- El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4.- La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

L'Assemblea de Catalunya crida el poble a confirmar aquests quatre punts a través d'un ample debat polític que els desenvolupi en tots els àmbits sectorials i territorials, i es disposa a convocar tot el poble a una mobilització general coordinada. Aquests elements -confirmació popular, desenvolupament de les alternatives polítiques i coordinació de mobilitzacions- configuren el procés que porta a la celebració de la SEGONA SESSIÓ PLENÀRIA de l'Assemblea de Catalunya. En aquesta Segona Plenària el poble de Catalunya ha de formular el programa polític d'alternativa democràtica, en el camí cap a la constitució del GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.

En aquest sentit, l'Assemblea es proposa:

a) Arribar al nivell màxim unitària a Catalunya, continuant el seu treball de vinculació i coordinació de totes les forces i organitzacions que lluiten per un

govern democràtic.

b) Iniciar el diàleg amb el Consell de Forces Polítiques de Catalunya, l'aparició del qual saluda públicament, sobre la base de les coincidències programàtiques i de la voluntat unitària comuna. Invitar el Consell de Forces Polítiques de Catalunya a incorporar-se com a tal a l'Assemblea de Catalunya.

c) Continuar treballant per assolir una entesa unitària amb totes les forces i instàncies de l'Estat espanyol, i especialment del País Valencià i de les Illes, en la perspectiva d'una àmplia mobilització per la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals

d) Mantenir contacte amb el President de la Generalitat de Catalunya per analitzar aquesta situació política davant la constitució del Govern Provisional.

Aquesta no és la democràcia per la que lluiten la classe obrera i el poble de Catalunya.

Comentari de la Redacció

La crisi interna que travessa va l'Assemblea de Catalunya i que li impedia d'assumir plenament el paper de dirigent de la lluita del poble català per la llibertat, està en via de sol·lucionar-se.

L'eco de la important jornada del dia 11 de desembre demostrà la unànime voluntat popular de rebuig de la monarquia i d'exigència de la plena democràcia i ha tornat a situar l'Assemblea de Catalunya a l'avantguarda de la lluita per la llibertat de Catalunya, reafirmant la seva capacitat de direcció política i de mobilització popular.

Per tant, la celebració de la XII^a sessió de la Comissió Permanent -després de prop d'un any que no s'havia reunit- és de gran transcendència per a la lluita del poble català per la democràcia.

Aquesta reunió s'ha celebrat davant la important situació política que travessa el país, després de la mort de Franco i la imposició de la monarquia de Juan Carlos, que ha provocat massives mobilitzacions de protesta a tots els pobles d'Espanya el passat mes de desembre, i que evidencien com l'enderrocament del Règim feixista i la conquesta de la democràcia estan avui més a prop que mai.

Avui, quan al govern del rei predominen les posicions "evolucionistes" que pretenen realitzar reformes conduents a la instauració d'un Règim pseudodemocràtic i intenta desesperadament guanyar-se aliats entre els sectors més vacil·lants de l'"oposició" per dividir i reduir el camp democràtic l'Assemblea de Catalunya manifesta clarament el seu compromís de convocar una mobilització general coordinada de tot el poble català com únic camí per conquerir una democràcia sense exclusions i denuncia la perduració de la repressió feixista sobre els sectors populars. Ahir es reafirma en que

"tota obertura atorgada és una obertura aconseguida".

L'actual situació del país exigeix que en el transcurs de la preparació de la mobilització general del poble català, s'iniciï un ampli debat del programa de l'Assemblea de Catalunya en el si del poble català per aconseguir-ne la plena ratificació en el camí cap a la 2ª Sessió Plenària.

A més, l'Assemblea de Catalunya, com a organisme representatiu d'un poble en lluita contra l'opressió nacional, es manifesta solidària amb la lluita del poble saharà i denuncia la posició del règim feixista respecte el dret a l'autodeterminació dels pobles, dret que l'Assemblea exigeix i considera inalienable per a Catalunya.

D'altra banda, s'ha reafirmat la necessitat de continuar treballant per aconseguir l'acord unitari de totes les instàncies democràtiques de l'Estat amb l'objectiu d'impulsar una àmplia i coordinada mobilització de tots els pobles d'Espanya per a la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals.

Sens dubte, una de les qüestions importants que s'han tractat ha estat la recent constitució de l'anomenat "Consell de Forces Polítiques de Catalunya".

Estem convençuts de que la materialització de tots aquests acords afavorirà la més estreta unitat dins l'A. de C. de les forces resoltament democràtiques.

Aquest organisme format per iniciativa de forces polítiques representants de la burgesia catalana i constituït com a organisme unitari català cap al trencament

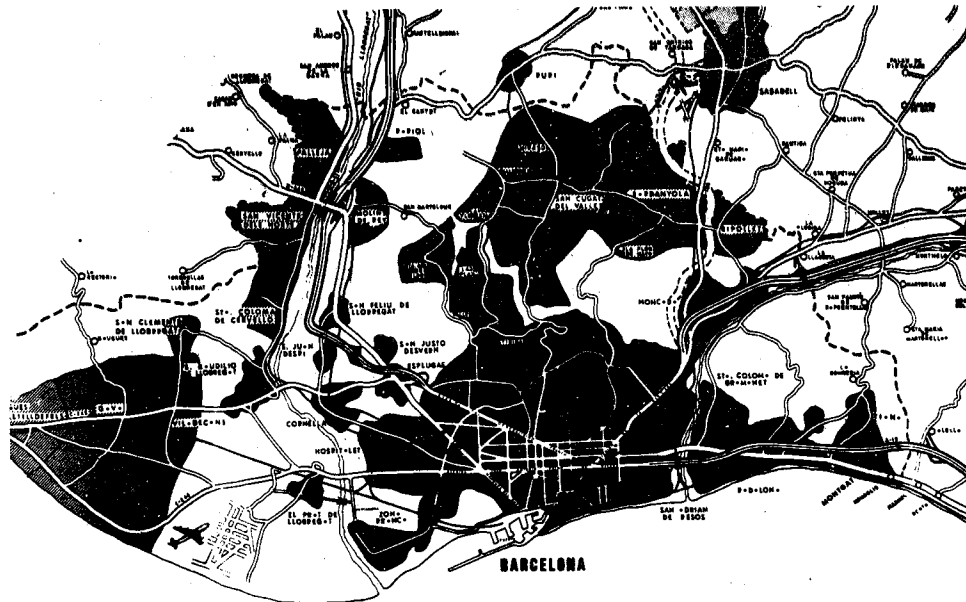
democràtic", pretén bandejar d'aquest procés cap a la democràcia al nostre Partit -amb l'excusa de que no som un partit de disciplina catalana- i d'altres organitzacions polítiques, sindicals i socials com les CCOO, que porten una lluita destacada per la democràcia en el si de l'Assemblea de Catalunya.

Les forces polítiques que han format el Consell declaren en el seu programa que "han vist la necessitat de crear un nou organisme polític". Això significa que el que existeix, l'Assemblea de Catalunya, és deficient o ja no serveix. Ara bé, cap representant d'aquest "Consell" ha pogut explicar les raons per les quals l'Assemblea de Catalunya, organisme que tants de cops ha estat capaç d'unir i mobilitzar centenars i milers de catalans, i que tan recentment a tornat a demostrar-ho, està superada. Sobretot quan, en aquesta XII^a Comissió Permanent les Assemblees Comarcals, les Comissions Obreres i d'altres organitzacions han ratificat el seu caràcter d'organisme més representatiu del poble català. En aquest sentit la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha decidit demanar al "Consell", amb el qual té plenes coincidències programàtiques la seva incorporació a l'Assemblea de Catalunya.

El debat polític i els acords presos en aquesta Comissió Permanent posen l'Assemblea de Catalunya al capdavant de la lluita per la democràcia. En això està la transcendència d'aquesta reunió que ha significat un triomf de la unitat combativa del poble català per conquerir els seus drets democràtics i nacionals.

amb la revisió del PLA COMARCAL novament intenten trepitjar els interessos populars

LLUITEM CONTRA LA CORRUPCIO I L'ESPECULACIO; PER UN URBANISME AL SERVEI DEL POBLE

Quan a l'abril del 74 sortí a informació pública el Pla Comarcal, elaborat sense tenir en compte els interessos populars tots els veïns afectats, convocats per les associacions de veïns, es reuniren en grans assemblees on, després d'analitzar el Pla, i tenint en compte les necessitats dels barris, concretaren les seves reivindicacions, recolzant els aspectes positius del Pla, criticant-ne els negatius i demanant la necessària democratització del ajuntaments. Aquesta fou una gran oportunitat per avançar en la lluita pel millorament de les condicions de vida de les masses populars i la consecució de la democràcia, que es reflectí en els milers d'impugnacions dels veïns exigint aquestes reivindicacions.

Però al acabar la fase d'informació pública van entrar en joc els interessos més reaccionaris, immobiliàries i especuladors, també perjudicats pel nou Pla. Aprofitant la seva influència i preponderància dins l'Ajuntament i la Diputació i a través de múltiples pressions (suspensions de crèdits i hipoteques de les Caixes d'Estalvi, amenaces d'atur dels empleats de la construcció, creació d'oficines d'advocats pagades per impugnar jurídicament el Pla, pressions polítiques dels sectors sindicalistes, etc.) substitueixen en la pràctica la Comissió d'Urbanisme de l'Ajuntament, que havia elaborat el Pla, per la Corporació Municipal de Barcelona, on estan representats tots els grans nego-

cis especulatius de la comarca.

Mentrestant, en tot aquest llarg temps d'absoluta desinformació i silenci, s'intenta continuar especulant, construint pisos en llocs que el Pla reservava a equipaments o zones verdes. Però la gran campanya de pressió popular i de la premsa legal aconseguí deturar a l'abril del 75 aquests intents, i és llavors quan els barris i tots els sectors ciutadans tornen a prendre consciència, i a través de la Federació d'Associacions de veïns i d'altres nombrosos organismes demanen que s'informi públicament del que està passant amb el Pla Comarcal, refermant la posició dels veïns manifestada en els milers d'impugnacions a les que sembla no se'ls fa cap cas.

La lluita solapada i contínua entre diferents interessos capitalistes (com explicàvem a l'AVANT nº 2) es resol amb la substitució de Masó per Viola, feixista de la vella escola i representant dels més obscurs interessos especulatius, en la línia del "porciolisme".

El desenllaç d'aquesta pugna es manifesta naturalment en el resultat de la reelaboració del Pla Comarcal, que en gran part l'ha via provocada.

Així, el projecte que ha fet públic ara l'Ajuntament manté els aspectes negatius d'abans (3 cinturons de ronda, via "O" de Gràcia Túrca del Tibidabo més vies ràpides) i es menja els aspectes po-

sitius, fent desaparèixer gran part dels espais destinats a equipaments i zones verdes, afirmant demagògicament que a Barcelona hi han 10 m² d'espai verd per habitant quan la llei del sòl ordena 5 m², però no dient que per a aquest càlcul han comptat des dels parterres i les copes dels arbres de la Diagonal fins a tot el parc del Tibidabo, com si fos al centre de la ciutat. Després de tant temps els milers d'impugnacions dels veïns, l'Ajuntament no les ha tingut en compte per a res.

A finals de gener, quan torna a sortir a informació pública el Pla Comarcal, enfront d'aquesta situació hem de ser els principals impulsors del clamor que avui és al carrer:

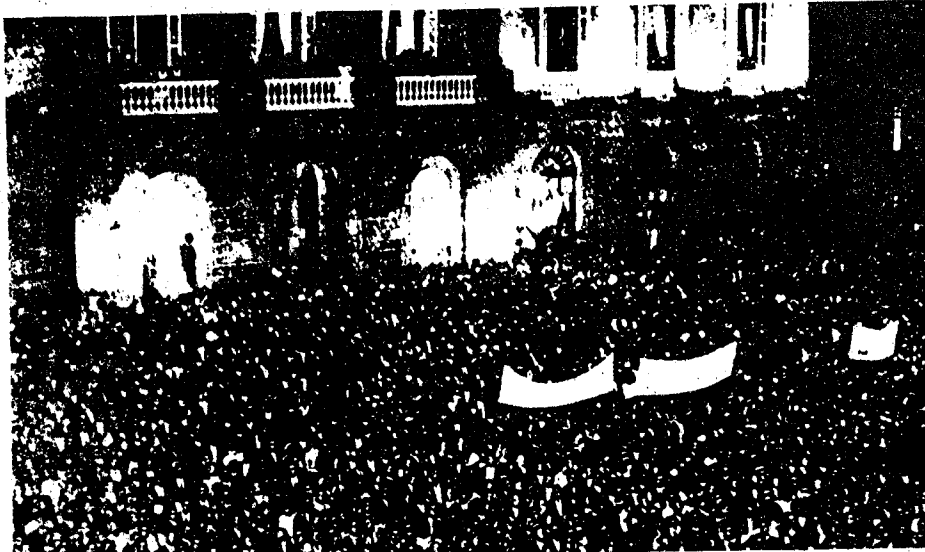
- 1.- Dimissió de Viola i de tots els càrrecs no representatius.
- 2.- Eleccions lliures per sufragi universal a nivell d'Ajuntaments per a regidors i alcaldes.
- 3.- Llibertats democràtiques i òrgans representatius.

Cal que continuem la lluita, recollint els avanços i les experiències que tenim. Noves assemblees de veïns, reafirmació o elaboració de les nostres alternatives per barris i municipis que se veixin de base a un programa comú propi del poble pel millorament de les seves condicions de vida i que posi l'urbanisme al seu servei en contraposició als interessos de la burgesia especulativa i monopolista.

Properes eleccions de batlles

EL NOU GOVERN CONVOGA LA FARSA

EL POBLE LLUITA PER UNS AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS

Contra la farsa electoral, realitzem, el dia de les eleccions, grans concentracions i manifestacions davant els ajuntaments!

Sota el règim de Franco els càrrecs municipals no han estat altra cosa que centres de corrupció i enriquiment. Amb ells es premiava la lleialtat al sistema. Mentre el poble veia com anaven empitjorant cada dia les seves condicions de vida, sense cap possibilitat de canviar aquesta situació al no tenir la més mínima participació en llur designació.

La democratització dels Ajuntaments és, doncs, una reivindicació democràtica fonamental i últimament ha adquirit caràcter de clamor popular.

El govern de Juan Carlos tenia l'oportunitat, ara que s'anaven a convocar eleccions per alcaldes i presidents de diputació, de demostrar en la realitat i no de paraula, si la seva democràcia clament en múltiples lluites: que es posin tots els càrrecs a disposició dels ciutadans i que llur elecció sigui directa, sense restriccions de cap mena en quant a la presentació de candidats, a la propaganda i a la celebració de reunions i assemblees electorals i després de les eleccions que es respecti la voluntat popular.

Però vejam com entén la monarquia, el seu govern i els interessos que defensen, la democràcia:

Les eleccions s'aplacen una setmana (serà per allargar la campanya electoral?), els alcaldes seran elegits pels regidors; i com a concessió -pendent de l'aprovació de Las Cortes (el centre de la re-

ser substituïts després de que, al mes de novembre, es renovin la meitat dels regidors (en aquesta possible renovació d'alcaldes només participarien els regidors). Això és tot.

Per això no calia que el sr. Fraga i acòlits haguessin gastat tanta tinta explicant-nos les meravelles del seu sistema; si pretenien dissimular llur negre origen i llurs negres intencions, els fets els estan delatant com a inequívocs deixebles del difunt dictador. Això no és democràcia, això és l'evolucionisme pur i simple: donar una aparença democràtica a unes eleccions típicament feixistes.

Per això resulta incomprendible l'actuació que estan tenint sectors de una sopusada "oposició" la seva crítica al govern, el seu neguit, és perquè no s'han ajornat les eleccions fins a novembre. Alguns partits anomenats democràtics, en tindran prou col·locant als Ajuntaments alguns dels seus afiliats i poder tenir d'aquesta manera més àrea d'influència; però la classe obrera que sofreix a sobre seu els problemes que s'han anat acumulant any rera any per la ineficàcia i indiferència d'ajuntaments anteriors, necessita resoldre definitivament aquests problemes, necessita que aquests càrrecs els ocupin homes que hagin demostrat la seva capacitat i honradesa, que pugui revocar-los en el moment en que no compleixin degudament la seva funció, i per això l'única garantia és poder elegir-los directament i necessita que estiguin a l'altura de les responsa-

a les necessitats del poble, i això sols pot garantir-ho un govern democràtic.

Sàpiguen d'una vegada, senyors del govern i de l'anomenada "oposició" que la classe obrera, de la que tant parlen i a la que diuen representar, té formulada molt clarament la seva posició: elecció directa de tots els càrrecs municipals per sufragi universal, i que això sols és possible dins d'un Estat democràtic assentat sobre la voluntat popular que garanteixi plenament l'exercici de les llibertats polítiques i nacionals.

La democràcia no és per a la classe obrera una diversió o un exercici d'oratoría, és una necessitat per començar a millorar les seves condicions de vida.

Per això ni la monarquia ni el seu govern, ni qualsevol altre règim imposat, podrien satisfer aquesta reivindicació que es reclama des de tots els nostres pobles i ciutats: volem els ajuntaments catalans i democràtics.

La indignació que aquesta nova burla als drets populars està produint a totes les ciutats i pobles de Catalunya hem de transformar-la en massives concentracions i manifestacions aquest dia, el de la farsa electoral, davant els ajuntaments, per expressar la nostra oposició i la resolta decisió de lluitar fins aconseguir la democràcia total i sense exclusions: aquest és l'únic pacte que la classe obrera i les masses populars entenen i estan dispostes a

"MAFALDA i els seus amics, per la democràcia"

CAMPANYA 5.000.000

FELIÇ PUBLICACIO DEL MOVIMENT DEMOCRATIC DE LA JOVENTUT

Avançem, quan encara falta el gros de la quantitat, les contribucions que ens han arribat del mes de desembre. Segons sembla, al acabar l'any hem arribat als 2.000.000.

En un mes hem recollit més d'un milió!

El Moviment Democràtic de la Joventut ha difós ja dos números d'aquesta eixerida publicació, en la que, d'una forma senzilla, es descriuen els problemes de la joventut i les seves ànsies de llibertat.

"Mafalda i els seus amics estan per la democràcia" i "Mafalda i la monarquia" han tingut una magnífica rebuda allí on s'han repartit, entre tota la joventut, que acull amb satisfacció les iniciatives de l'organisme que aplega la seva resolta voluntat combativa.

L'àmplia difusió d'aquests números a tots els actes de joventut, és un altre mitjà, que dona nou impuls al moviment democràtic de la joventut catalana.

D'uns professionals	40.000
Un jubilat	100
Organització professionals .	32.900
Cèl.lula Socialisme	2.565
Organització d'Osona	5.500
" del Vallès	45.629
" de Sta. Coloma-Badalona	16.200
Organització de propaganda .	8.500

TOTAL	151.394
SUMA FINS ARA	768.359
TOTAL	919.753

Hem aconpleert més de la meitat de l'objectiu!. L'increment de l'audàcia i de la confiança en la victòria que han significat per a la classe obrera i el poble catalans, les grans jornades de l'11 i 14 de desembre, en les que el Partit ha tingut una actuació d'avantguarda, s'han reflectit, evidentment, en les aportacions a la campanya.

Volem poder anunciar al proper número l'acompliment del nostre objectiu.

Exigim-nos més iniciatives!

Tots els esforços són importants!

Quan la situació econòmica de les masses populars és més aclaparadora i més imperiosa la necessitat de llibertat, aquest clam de protesta i combat ha de sentir-se amb més contundència; la veu del Partit ha d'arribar a tots els sectors del nostre poble i a tots els indrets de Catalunya.

TRES MILIONS PER AL COMBAT!